

Indulni kell

Nem lakatkonform szabadulóművészek
és pánikszobákban bújó hónaljkyutyák,
egyesüljeteK és sokasodjatok,
ezt kívánja a nemzet –
mit óriásplakát,
egyenesen az égre írták,
öles betűkkel, hogy fényeskedjen,
ha villámlik, ha nem.

Moraj van bőven, ha mennydörgés nem is,
indulni kell. Mint mikor
magzatvíz zubog, fröcsköl a reggel, mackó-
alsóban futok.
Poggyászt pakolni nincs idő,
szárazkolbászt hajítok csatakos plüss
mellé, indulni kell.
Nem segít, csak kérdi volt barát,
megkaphatná-e Erős Pista-szín
bördzsekim. *Meg hát.*

Érkezni kell. Ott is csípiK a méhek
a más kolóniából jövőt,
és harapnak a kullancslegyek.
Ott sem tudom csiklandozni magam,
az agy elrontja a meglepetést –
valami gnómkacaj mégis feltör,
gunaras csengettyűhang, majd szinte-csuklás.

Nem felejt az elefánt, ezt mesélték nekem
a Fehérlófia helyett.
Felejték-e én?

Lesz-e az orromból ormány,
búvárpipálva a mélyből?
Csuda dolog az ormány, nincs benne csont,
izomerőből hajol erre-arra.
Csillós barázdákkal iszapot visz a szájhoz
az ormányosféreg, feszíti horogtestét, tiszta dölyf,
tüskekoszorúja csámpázott korona.

Múlik

Ágypoloska kínoz egy szállodában,
s félek, beköltözött ruháim közé is,
hazaviszem. Kihajítanám a bőrröndöt,
ne kísértsen ez a szétmart vakáció.
Hiába, szégyellem a bőröm.
Kifordítom
még a nevemet is: Sengá Notrám.
Vakarózás és jellem. Kesztyűben
alszom, mint a pólyás, körmöm
álmomba ne mélyesszem. Nem baj,
senki sem lát, nem kérdez. Vettem
új ruhákat, elnyűni már nem is lesz
időm. Sárkányfigurák birkóznak
odakint, ez valami ismeretlen
rítus, a rosszat úzik. Csapás csapás után.
A kofaénem hírre viszket, vart lenyúz, de
lassan megszokom a puffogást, ahogy a test
megadóan érinti a földet.